

A megnyíló idő

Ven-ji verseiből

*Aki föláll, és házat épít mégis,
ámulva látja: lesz, ki visszatér,
ki leül ott a tükrök-mélyi kertben,
és visszabámul rá a fönt s a mély.*

*Bár sebhelyes rét menekíti egyre,
s minden útra másik út szakad,
a múlt az még, hisz szemgödre homályán
bogár iramlík át, és fény fakad.*

*Felissza hát a test, a néma lélek
a részeg düböt, s ledobva köntösét,
mezítelen indul el a vándor,
s egymásba olvad újra föld s az ég.*

*A lomb-falakból tépett ablakokba
benéz az isten – Jön a dombon át.
Esengőn néz, mert égi pitvarában
görgeti holnap üres koponyád.*

*Ha nem érted is, sóbálvánnyá dermedsz,
csapdáiból hiszen nincs tovább,
s visszabóköl künn az Úr; látva
a benned züllő konok messiást.*

*Gondold ezért: lesz tán annyi álmod,
hogy másik élet ébredhet veled,
s a Magasság a megnyíló időben
fölismeri majd szikra-fényedet.*

Mellém zuban

„...felkel a Jog,
s írmagjukat is kiirtja.”

(Shakespeare: Szeget szeggel)

*Ennyi ez, ha végre vége.
Mellém zuban, földre nyom,
ki kokárdásan hullt a mélybe,
s keresztel írta homlokom,
nem látva a rám uszított
kopókat, hogy rogyant fákon
sebzett testű zászló csattog,
s kalapol még köd a láncon,
pedig tegnap, tors a vízből,
kiütöztem, s úgy lebet,
volt oly ok, hogy újra kezdjem
e kizsigerelt életet,
kimondva, hogy felkél a Jog,
s írmagjukat is kiirtja,
kiket a kor átlök mindig
egy kakukkvári torz magasba,
hol bűnösök és bosszulók
maszkot cserélnek, s többre jut,
ki megérti, hogy el és vissza
pőre síkon nincsen út.*